

॥ प्रतिसर-बन्धन-मन्त्राः ॥

ॐ भूः। तथ्संवितुर्वरेण्यम्। ॐ भुवः। भर्गो देवस्य धीमहि।
ओ३ सुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।

ॐ भूः तथ्संवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि।
ॐ भुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।

ओ३ सुवः। तथ्संवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि। धियो यो
नः प्रचोदयात्।

॥ वेदादयः ॥

अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम्। होतां रत्न-धातमम्॥
इषेत्वोर्जे त्वा वायवः स्थो पायवः स्थ देवो वः सविता प्रार्पयतु
श्रेष्ठतमाय कर्मणे॥

अग्र आयाहि वीतर्ये गृणानो हव्यदातये। नि होता सथ्सि बर्हिषि॥
शन्नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतर्ये। शं योरभिस्रवन्तु नः॥

॥ कृणुष्व पाजः ॥

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवा५ इभेन। तृष्वीमनु
 प्रसितिं द्रूणानोऽस्तासि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः। तवं भ्रमास आशुया
 पतन्त्यनु स्पृश धृषता शोशुचानः। तपूँष्यग्रे जुह्वा पतङ्गानसन्दितो
 वि सृज विष्वगुल्काः। प्रति स्पशो वि सृज तूर्णितमो भवा
 पायुर्विशो अस्या अदब्धः। यो नो दूरे अघशंसो यो अन्त्यग्रे
 मार्किष्टे व्यथिरा दधर्षीत्॥१॥

उदग्रे तिष्ठ प्रत्याऽऽतनुष्व न्यमित्रा५ ओषतात्तिग्महेते। यो नो
 अराति५ समिधान चक्रे नीचा तं धक्ष्यतसं न शुष्कम्। ऊर्ध्वो
 भव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्रे। अव स्थिरा तनुहि
 यातुजूनं जामिमजामिं प्र मृणीहि शत्रून्। स ते जानाति सुमतिं
 यविष्ठ य ईवते ब्रह्मणे गातुमैरत्॥२॥

विश्वान्यस्मै सुदिनानि रायो द्युमन्युर्यो वि दुरो अभि द्यौत्। सेदग्रे
 अस्तु सुभगः सुदानुर्यस्त्वा नित्येन हविषा य उक्थैः। पिप्रीषति
 स्व आयुषि दुरोणे विश्वेदस्मै सुदिना साऽसंदिष्टिः। अर्चामि ते
 सुमतिं घोष्यर्वाख्सं ते वावाता जरतामियङ्गीः॥३॥

स्वश्वास्त्वा सुरथा मर्जयेमास्मे क्षत्राणि धारयेरनु द्यून्। इह
 त्वा भूर्या चरेदुप त्मन्दोषावस्तर्दीदिवा५ समनु द्यून्। कीडन्तस्त्वा
 सुमनसः सपेमाभि द्युम्ना तस्थिवा५ सो जनानाम्। यस्त्वा स्वश्वः
 सुहिरण्यो अंग्र उपयाति वसुमता रथेन। तस्य त्राता भवसि

तस्य सखा यस्तं आतिथ्यमानुषगजुजोषत्। महो रुजामि बन्धुता
वचोभिस्तन्मा पितुर्गोतमादन्वियाय॥४॥

त्वं नो अस्य वचंसश्चिकिद्धि होतर्यविष्ठ सुक्रतो दमूनाः।
अस्वप्रजस्तरणयः सुशेवा अतन्द्रासोऽवृका अश्रमिष्ठाः। ते पायवः
सध्रियश्चो निषद्याग्ने तव नः पान्त्वमूर। ये पायवो मामतेयं ते
अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरितादरक्षन्। ररक्ष तान्सुक्रतो विश्ववेदा
दिप्सन्त इद्रिपवो ना ह देभुः॥५॥

त्वया वयं सधन्यस्त्वोतास्तव प्रणीत्यश्याम वाजान्। उभा शंसां
सूदय सत्यतातेऽनुष्ठुया कृणुह्यहयाण। अया ते अग्ने समिधा विधेम
प्रति स्तोमं शस्यमानं गृभाय। दहाऽशसो रक्षसः पाह्यस्मान्द्रुहो
निदो मित्रमहो अवद्यात्। रक्षोहणं वाजिनमाऽऽजिघर्षि मित्रं
प्रथिष्ठमुपं यामि शर्म। शिशानो अग्निः क्रतुभिः समिद्धः स नो
दिवा स रिषः पातु नक्तम्॥६॥

वि ज्योतिषा बृहता भान्यग्निराविर्विश्वानि कृणुते महित्वा।
प्रादेवीर्मायाः संहते दुरेवाः शिशीते शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे। उत
स्वानासो दिविषन्त्वग्नेस्तिग्मायुधा रक्षसे हन्तवा उ। मदे चिदस्य
प्ररुजन्ति भामा न वरन्ते परिबाधो अदेवीः॥७॥

॥ आप्यम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ५ / प्रपाठकः - ७ / अनुवाकः - ४ / पञ्चादयः - १५-१६)

अग्ने॑ यशस्वि॒न् यश॑से॒मम॑र्प॒येन्द्रा॑वती॒मप॑चितीमिहा वह॑। अ॒यं मूर्धा॑
पर॑मे॒ष्ठी सु॒वर्चाः॑ समा॒नाना॑मुत्त॒मश्लो॑को अस्तु। भ॒द्रं पश्य॑न्त॒ उप॑
सेदुर॑ग्रे॒ तपो॑ दी॒क्षामृष॑यः सुव॒र्विदः॑। ततः॑ क्ष॒त्रं बल॑मोज॑श्च जा॒तं
तद॒स्मै दे॒वा अ॒भि सं न॑मन्तु। धा॒ता वि॒धाता॑ पर॒मा (१५)

उ॒त स॒न्दक्प्र॑जाप॑तिः परमे॒ष्ठी वि॒राजा॑। स्तोमा॒श्छन्दा॑सि नि॒विदो॑
म आ॒हुरेत॑स्मै रा॒ष्ट्रम॒भि सं न॑माम। अ॒भ्याव॑र्तध्व॒मुप॑ मेत॑ सा॒कम॑य॒
शा॒स्ताधि॑पतिर्वो अस्तु। अ॒स्य वि॒ज्ञान॑मनु॒ स र॑भध्वमि॒मं प॒श्चादनु॑
जीवा॒थ स॒र्वे।

॥ हिरण्यवर्णीयाः ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ५ / प्रपाठकः - ६ / अनुवाकः - १ / पञ्चादयः - १-४)

हि॒र॒ण्यव॑र्णाः शुच॑यः पाव॒का यासु॑ जा॒तः क॒श्यपो॑ यास्विन्द्रः॑। अ॒ग्निं
या गर्भ॑ दधिरे वि॒रूपा॒स्ता न॒ आपः॑ श॒स्यो॒ना भ॑वन्तु। यासा॒ं
राजा॑ वरु॑णो याति॒ मध्ये॑ स॒त्यानृ॑ते अ॒वप॑श्य॒ञ्जनाना॑म्। म॒धुश्चु॑तः
शुच॑यो॒ याः पा॑व॒कास्ता॒ न॒ आपः॑ श॒स्यो॒ना भ॑वन्तु। यासा॑ दे॒वा
दि॒वि कृ॑ण्वन्ति॒ भ॒क्षं या॒ अ॒न्तरि॑क्षे बहुधा॑ भव॑न्ति। याः पृ॒थि॒र्वी
पय॑सो॒न्दन्ति॑ (१)

शुक्रास्ता न आपः शङ् स्योना भवन्तु। शिवेन मा चक्षुषा पश्यतापः
 शिवया तनुवोप स्पृशत त्वचं मे। सर्वाः अग्नीः रप्सुषदो हुवे
 वो मयि वर्चो बलमोजो नि धत्त। यददः सम्प्रयतीरहावनदता
 हुते। तस्मादा नद्यो नाम स्थ ता वो नामानि सिन्धवः। यत्प्रेषिता
 वरुणेन ताः शीभिः समवलंगता। (२)

तदाप्रोदिन्द्रो वो यतीस्तस्मादापो अनु स्थन। अपकामः
 स्यन्दमाना अवीवरत वो हिकम्। इन्द्रो वः शक्तिभिर्देवीस्तस्माद्वार्णाम्
 वो हितम्। एको देवो अप्यतिष्ठस्यन्दमाना यथावशम्।
 उदानिषुर्महीरिति तस्मादुदकमुच्यते। आपो भद्रा घृतमिदापं
 आसुरग्नीषोमौ बिभ्रत्याप इत्ताः। तीव्रो रसो मधुपृचा- (३)

मरं गुम आ मा प्राणेन सह वर्चसा गन्तु। आदित्यश्याम्युत वा
 शृणोम्या मा घोषो गच्छति वाङ् आसाम्। मन्ये भेजानो अमृतस्य
 तर्हि हिरण्यवर्णा अतृपं यदा वः। आपो हिष्ठा मयोभुवस्ता न
 ऊर्जे दधातन। महे रणाय चक्षसे। यो वः शिवतमो रसस्तस्य
 भाजयतेह नः। उशतीरिव मातरः। तस्मा अरं गमाम वो यस्य
 क्षयाय जिन्वथ। आपो जनयथा च नः। दिवि श्रयस्वान्तरिक्षे
 यतस्व पृथिव्या सम्भव ब्रह्मवर्चसमसि ब्रह्मवर्चसाय त्वा॥ (४)

॥ पवमानसूक्तम् ॥

पवमानः सुवर्जनः। पवित्रेण विचरषणिः। यः पोता स पुनातु
 मा। पुनन्तु मा देवजनाः। पुनन्तु मनवो धिया। पुनन्तु विश्वं
 आयवः। जातवेदः पवित्रवत्। पवित्रेण पुनाहि मा। शुक्लेण
 देवदीद्यत्। अग्ने ऋत्वा ऋतूँ रनु। यत्ते पवित्रमर्चिषि। अग्ने
 विततमन्तरा। ब्रह्म तेन पुनीमहे। उभाभ्याँ देवसवितः। पवित्रेण
 सवेन च। इदं ब्रह्म पुनीमहे। वैश्वदेवी पुनती देव्यागात्। यस्यै
 बह्वीस्तनुवो वीतपृष्ठाः। तया मदन्तः सधमाद्येषु। वयँ स्याम
 पतयो रयीणाम्। वैश्वानरो रश्मिभिर्मा पुनातु। वातः प्राणेनेषिरो
 मयो भूः। द्यावापृथिवी पयसा पयोभिः। ऋतावरी यज्ञिये मा
 पुनीताम्। बृहद्भिः सवितस्तृभिः। वर्षिष्ठैर्देवमन्मभिः। अग्ने दक्षैः
 पुनाहि मा। येन देवा अपुनत। येनाऽऽपो दिव्यं कशः। तेन
 दिव्येन ब्रह्मणा। इदं ब्रह्म पुनीमहे। यः पावमानीरध्येति। ऋषिभिः
 सम्भृतँ रसम्। सर्वँ स पूतमंश्जाति। स्वदितं मातरिष्वना।
 पावमानीर्यो अध्येति। ऋषिभिः सम्भृतँ रसम्। तस्मै सरस्वती
 दुहे। क्षीरँ सर्पिर्मधूदकम्॥ पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि
 पयस्वतीः। ऋषिभिः सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतँ हितम्।
 पावमानीर्दिशन्तु नः। इमं लोकमथो अमुम्। कामान्त्समर्धयन्तु
 नः। देवीर्देवैः समाभृताः। पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि
 घृतश्चुतः। ऋषिभिः सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतँ हितम्। येन
 देवाः पवित्रेण। आत्मानं पुनते सदा। तेन सहसंधारेण। पावमान्यः

पुनन्तु मा। प्राजापत्यं पवित्रम्। शतोद्यामं हिरण्मयम्। तेन ब्रह्म
विदो वयम्। पूतं ब्रह्म पुनीमहे। इन्द्रः सुनीती सह मा पुनातु।
सोमः स्वस्त्या वरुणः समीच्या। यमो राजा प्रमृणाभिः पुनातु
मा। जातवेदा मोर्जयन्त्या पुनातु।

॥ वरुणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

उदुत्तमं वरुण पाशमस्मदवाधमं वि मध्यमं श्रथाय। अथा
वयमादित्यव्रते तवानागसो अदितये स्याम॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - २ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - १५)

अस्तभ्राद्यामृषभो अन्तरिक्षममिमीत वरिमाणं पृथिव्या।
आसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राड्विश्वेत्तानि वरुणस्य व्रतानि।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ३ / प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४६)

यत्किं चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्यांश्चरामसि। अचिन्ती
यत्तव धर्मा युयोपिम मा नस्तस्मादेनसो देव रीरिषः। कितवासो
यद्रिरिपुर्न दीवि यद्वा घा सत्यमुत यन्न विद्म। सर्वा ता वि ष्य
शिथिरेवं देवाथा ते स्याम वरुण प्रियासः॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

अव ते हेडो वरुण नमोभिरवं युज्ञेभिरीमहे हविर्भिः।
क्षयन्नस्मभ्यमसुर प्रचेतो राजन्नेनासि शिश्रथः कृतानि॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - २ / प्रपाठकः - १ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ६५)

तत्त्वां यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाऽऽशास्ते यजमानो हविर्भिः।
अहँडमानो वरुणेह बोद्ध्युरुशंस मा न आयुः प्रमोषीः॥

॥ रुद्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४)

परि णो रुद्रस्य हेतिर्वृणक्तु परि त्वेषस्य दुर्मतिरंघायोः। अव स्थिरा
मघवँद्व्यस्तनुष्व मीढ्वँस्तोकाय तनयाय मृडय।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २३-२४)

स्तुहि श्रुतं गर्तसदं युवानं मृगं न भीममुपहृत्तुमुग्रम्। मृडा जरित्रे
रुद्र स्तवानो अन्यं तै अस्मन्नि वपन्तु सेनाः।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४-२५)

मीढुष्टम् शिवंतम शिवो नः सुमना भव। परमे वृक्ष आयुधं निधाय
कृत्तिं वसान् आ चर पिनाकं बिभ्रदा गंहि।

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ५ / पञ्चादयः - १८)

अर्हन्विभर्षि सायकानि धन्वा। अर्हं निष्कं यजतं विश्वरूपम्।
अर्हं निदन्दयसे विश्वमभुवम्। न वा ओर्जीयो रुद्र त्वदस्ति।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ३ / अनुवाकः - १४ / पञ्चादयः - २४)

त्वमग्ने रुद्रो असुरो महो दिवस्त्वँ शर्धो मारुतं पृक्ष ईशिषे। त्वं

वातैररुणैर्यासि शङ्खयस्त्वं पूषा विधृतः पांसि नु त्मना॥ आ वो
राजानमध्वरस्य रुद्रः होतारः सत्ययज्ञः रोदस्योः। अग्निं पुरा
तनयित्वोरचित्ताद्विरण्यरूपमवसे कृणुध्वम्॥

॥ ब्रह्मसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयब्राह्मणे अष्टकम् - २ / प्रपाठकः - ८ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - ६६-६९)

ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात्। वि सीमतः सुरुचौ वेन आवः। स
बुधिया उप मा अस्य विष्ठाः॥६६॥

सतश्च योनिमसंतश्च विवः। पिता विराजामृषभो रयीणाम्।
अन्तरिक्षं विश्वरूप आविवेश। तमर्कैरभ्यर्चन्ति वत्सम्। ब्रह्म
सन्तं ब्रह्मणा वर्धयन्तः। ब्रह्म देवानंजनयत्। ब्रह्म विश्वमिदं जगत्।
ब्रह्मणः क्षत्रं निर्मितम्। ब्रह्म ब्राह्मण आत्मना। अन्तरस्मिन्निमे
लोकाः॥६७॥

अन्तर्विश्वमिदं जगत्। ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठम्। तेन कौर्हति
स्पर्धितुम्। ब्रह्मन्देवास्रयस्त्रिंशत्। ब्रह्मन्निन्द्रप्रजापती। ब्रह्मन् ह
विश्वा भूतानि। नावीवान्तः समाहिता। चतस्र आशाः प्रचरन्त्वग्नयः।
इमं नो यज्ञं नयतु प्रजानन्। घृतं पिन्वन्नजरः सुवीरम्॥६८॥

ब्रह्म समिद्धवत्याहुतीनाम्।

॥ विष्णुसूक्तम् ॥

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि यो
अस्कभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः॥

तदस्य प्रियमभिपाथो अश्याम्। नरो यत्र देवयवो मदन्ति।
उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था। विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः।
प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्याय। मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः।
यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु। अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा। परो
मात्रया तनुवा वृधान। न ते महित्वमन्वश्नुवन्ति॥

उमे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देवत्वम्। परमस्य विथ्से।
विचक्रमे पृथिवीमेष एताम्। क्षेत्राय विष्णुर्मनुषे दशस्यन्। ध्रुवासो
अस्य कीरयो जनांसः। उरुक्षितिं सुजनिमाचकार। त्रिदेवः
पृथिवीमेष एताम्। विचक्रमे शतर्चसं महित्वा। प्र विष्णुरस्तु
तवसस्तवीयान्। त्वेषं ह्यस्य स्थविरस्य नाम॥

॥ दुर्गा सूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - १० / अनुवाकः - २)

जातवेदसे सुनवाम सोमं मरातीयतो निदहाति वेदः। स नः
परषदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरिताऽत्यग्निः॥१॥

तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम्। दुर्गां

देवी९ शरणमुहं प्रपद्ये सुतरसि तरसे नमः॥२॥

अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्धस्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा। पूश्च
पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शं योः॥३॥

विश्वानि नो दुर्गहा जातवेदः सिन्धुं न नावा दुरिताऽतिपर्षि। अग्ने
अत्रिवन्मनसा गृणानोऽस्माकं बोध्यविता तनूनाम्॥४॥

पृतना जित९ सहमानमुग्रमग्नि९ हुवेम परमाध्वस्थोत्। स नः
पर्षदति दुर्गाणि विश्वा क्षामदेवो अति दुरितात्यग्निः॥५॥

प्रलोषि कमीड्यो अध्वरेषु सनाच्च होता नव्यश्च सध्वि। स्वाश्वाग्ने
तनुवं पिप्रयस्वास्मभ्यं च सौभंगमायजस्व॥६॥

गोभिर्जुष्टमयुजो निषिक्तं तवैन्द्र विष्णोरनुसञ्चरेम। नाकस्य
पृष्ठमभि संवसानो वैष्णवीं लोक इह मादयन्ताम्॥७॥

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णा हरिणीं सुवर्णरजतस्रजाम्।
चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्।
यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्वं पुरुषानहम्॥२॥

अश्वपूर्वा रथमध्यां हस्तिनादप्रबोधिनीम्।

श्रियं दे॒वीमु॑प॒ह्वये॒ श्रीमा॑दे॒वीर्जु॑षताम्॥३॥

कां सोऽ॒स्मितां॑ हि॒र॑ण्यप्रा॒कारामा॑र्द्रां ज्वल॑न्तीं तृ॒प्तां त॒र्पय॑न्तीम्।
प॒द्मे स्थि॑तां प॒द्मव॑र्णां तामि॒होप॑ह्वये श्रियम्॥४॥

च॒न्द्रां प्र॑भा॒सां य॒शसा॑ ज्वल॑न्तीं श्रियं लो॒के दे॒वजु॑ष्टामुदा॒राम्। तां
प॒द्मिनी॑मीं शर॑णम॒हं प्र॑प॒द्येऽल॒क्ष्मीर्मे॑ नश्यतां त्वां वृ॒णे॥५॥

आ॒दि॒त्यव॑र्णे तप॒सोऽधि॑जा॒तो वन॑स्पतिस्तव वृ॒क्षोऽथ॑ बि॒ल्वः। तस्य॑
फला॑नि तप॒सा नु॑दन्तु मा॒यान्त॑रा॒याश्च॑ बा॒ह्या अ॑ल॒क्ष्मीः॥६॥

उ॒पैतु॑ मां दे॒वस॒खः की॒र्तिश्च॑ मणि॑ना स॒ह। प्रा॒दुर्भू॑तोऽस्मि॑ रा॒ष्ट्रेऽस्मि॑न्
की॒र्तिमृ॑द्धिं ददा॒तु मे॥७॥

क्षु॒त्पिपा॑सा॒मलां॑ ज्ये॒ष्ठाम॑ल॒क्ष्मीं ना॑शया॒म्यहम्। अ॒भूति॑मसंमृद्धिं च
सर्वा॑ निर्णु॒द मे॒ गृहा॑त्॥८॥

ग॒न्ध॒द्वा॒रां दुरा॑ध॒रूपां॑ नि॒त्यपु॑ष्टां करी॒षिणी॑म्। ई॒श्वरी॑ सर्व॒भूता॑नां
तामि॒होप॑ह्वये श्रियम्॥९॥

मन॑सः काम॒माकू॑तिं वा॒चः स॒त्यम॑शीमहि। प॒शूनां॑ रू॒पम॑न्नस्य॒ मयि॑
श्रीः श्र॑यतां॒ यशः॑॥१०॥

क॒र्दमे॑न प्र॒जाभू॑ता म॒यि स॒म्भ॒व क॒र्दम॑। श्रियं वा॒सय॑ मे कु॒ले मा॒तरं॑
प॒द्ममा॑लिनीम्॥११॥

आपः॑ सृजन्तु॑ स्नि॒ग्धानि॑ चि॒क्लीत॑ वंस मे॒ गृहे॑। नि च॑ दे॒वीं मा॒तरं॑

श्रियं वासयं मे कुले॥१२॥

आर्द्रा पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हेममालिनीम्। सूर्या हिरण्मयीं लक्ष्मीं
जातवेदो म् आवह॥१३॥

आर्द्रा यः करिणीं यष्टिं पिङ्गलां पद्ममालिनीम्। चन्द्रा हिरण्मयीं
लक्ष्मीं जातवेदो म् आवह॥१४॥

तां म् आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्। यस्यां हिरण्यं प्रभूतं
गावो दास्योऽश्वान् विन्देयं पुरुषानहम्॥१५॥

॥ परिधानीया ॥

ॐ नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम ओषधीभ्यः।
नमो वाचे नमो वाचस्पतये नमो विष्णवे बृहते करोमि॥

